

ကြယ်စင်များဝေ

ဥဒ္ဓိပုလီ

ရန်ကုန်မြို့၏ ဆင်ခြေဖုန်းရပ်ကွက်တစ်ခုသို့ လမ်းလျှောက်ပြန်လာ
နေသည့် ညီသုတ၏ အသွင်က ဘတ်(စ်)ကားပေါ်မှ ဆင်းခါစနှင့် မတူ
တော့။

နွမ်းဖပ်နေသည့် ကန်စွန်းရွက်စည်းကို ... ရေကန်ထဲပစ်ချခံလိုက်ရ
သလို ... တဖြည်းဖြည်းလန်းလာခဲ့သည်။ မြို့ထဲက ဆိုက်တစ်ခုမှာ မဆ
လာသယ်၊ အုတ်စီသွားသည့် အလုပ်ဟာ ညီသုတအတွက် အကောင်းဆုံး
အလုပ်တော့မဟုတ်သေး။

သည် လိုပဲ အလုပ်တစ်ခုခုကို စားဝတ်နေရေးအတွက် အရေးပေါ်လု
ပ်ရင်း ကိုယ်နှင့် သင့်လျော်မည့် အဆင်ပြေမည့် အလုပ်ကို သူရှာနေရပါ
လေသည်။

မောင်နှမနှစ်ယောက် တောကတက် လာပြီး ဘဝတူချင်းစုငှားနေကြ
သည့် တဲအိမ်သာသာလေးမှာ ကားဂိတ်နှင့် အလှမ်းသား။

မြို့ထဲမှာ လို ကားစက်ဆီနဲ့တွေ့မွန်မနေဘဲ သဘာဝလေပြည်အေးတို
က်ခတ်မှုကို အရသာခံရင်း ... ညီသုတ ကတ္တရာလမ်းပေါ်လျှောက်မိနေ
စဉ် လူနေကျဲပါးသည့် လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ လူသုံးယောက်က တစ်
ယောက်ကို ဝိုင်းဝန်းထိုးကြိတ်နေတာမြင်လိုက်၏။

“ဟာ ...”

တောသားမို့ နေရာတကာကူညီရိုင်းပင်းချင်စိတ်က တားမရ ဆီးမရ
။ ညီသုတ ထိုနေရာသို့ အမြန်ဆုံးပြေးလွှားသွားလိုက်ပြီး မတရားလုပ်
နေကြသည့် လူတစ်စုကို သူကောက်လာခဲ့သည့် သစ်သားပိုင်းနှင့် တခွပ်
ခွပ်ရိုက်ပစ်လိုက်၏။

စောစောကလက်စွမ်းပြနေကြသည့် လူတစ်စုမှာ ညီသုတ၏ သစ်
သားပိုင်းဒဏ်ကြောင့် အားလုံးပင်အလဲလဲ၊ အကွဲကွဲ။ နောက် ... တစ်
ယောက်ကိုတစ်ယောက်တွဲကာ ထွက်ပြေးကြလေတော့သည်။ ။

သည် တော့မှ ... ညီသုတ လဲနေသည့် လူကို စိုးရိမ်စွာ ငုံ့ကြည့်တွဲထူ
မေးမြန်းလိုက်ပါသည်။ ။

“ဦးလေး ... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုကူညီရမလဲ ဘယ်
ကိုလိုက်ပို့ပေးရမလဲ”

“အေးကွာ ... ငါ့တူသာမတွေ့ရင် မကယ်ရင် အန်ကယ်တော့ ဒီနေ
ရာမှာ ပွဲချင်းပြီးမှာ ပဲ”

“လုယက်ကြတာလား ဦးလေး၊ ဘာတွေပါသွားသေးလဲ”

“လုယက်ကြတာပါ၊ ဘာမှ ပါမသွားသေးဘူး ... ငါ့တူ ကျေးဇူးကိုမ
မေ့ပါဘူးကွာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦး ... ကဲ ... ကျွန်တော် ဘယ်လိုအကူအညီပေးရမ
လဲ၊ ဦးလေး ထနိုင်ရဲ့ လား”

“အန်ကယ့်နာမည်မိုးလွင်ပါ ... အန်ကယ့်မှာ ကားပါပါတယ်၊ ကား
ဟိုဘက်နားမှာ ရပ်ထားခဲ့တယ်”

“ဗျာ ... ကားပါတဲ့ ကြားက ဒီလိုလုယက်ခံရသေးတယ် ဟုတ်လား”

“သူတို့ က ကားတိုက်ခံချင်ယောင်ဆောင်တော့ အန်ကယ်ဆင်းကြ
ညှိတာနဲ့ လုယက်တော့တာပဲကွယ်”

ဦးမိုးလွင် ညွှန်ပြသည့် အတိုင်း သူ့ကားဆီသို့ ညီသုတတွဲခေါ်သွား
ပေးလိုက်၏။ ဦးမိုးလွင်အသွင်က သွေးသံရဲရဲ။ မျက်နှာမှာ ဖူးရောင်နေ
သလို ခေါင်းလည်း ကွဲသွားခဲ့ပါသည် ။ အင်္ကျီအဖြူပေါ်မှာ သွေးတွေနှင့်
။

“ဦးလေး ... မောင်းနိုင်ပါ့မလား၊ ကျွန်တော်ရဲစခန်း တစ်ခုခုကိုတိုင်
ပေးရမလား”

“နေ ... နေပါစေတော့ကွာ ... မောင်ရင်ကားမောင်းတတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မောင်းတတ်ပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း အန်ကယ်အိမ်ကိုလိုက်ပို့ပေးပါ၊ ပြီးမှာ ငါ့တူကို အိမ်ပြ
န်ပို့ပေးခိုင်းပါ့မယ်။

ညီသုတ တစ်ချက်တော့ တွေ့ခနဲစဉ်းစားလိုက်သေးသည် ။ ငါ အချိန်
နဲ့ ပြန်မရောက်လို့ ညီမလေးယုဇနများ စိတ်ပူနေရှာမလား။ အိုလေ ...
မတတ်နိုင်ပါဘူး။ ဒီဦးလေးခမျာ အကူအညီ တကယ်လိုအပ်နေရှာတာပဲ
။ ငါ ကူညီလိုက်ပါ့မယ်။

ညီသုတ ချက်ချင်းပင်ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ... ဦးမိုးလွင်ပြောသည့် လိ
ပ်စာအတိုင်း ကားနှင့် လိုက်ပို့လိုက်ပါသည် ။ စမ်းချောင်းထဲရှိ ဦးမိုးလွင်
၏ နှစ်ထပ်တိုက်လုံးချင်းနှင့် ခြံက သူတို့ ၏ အခြေအနေကို ညွှန်ပြနေသ
ည် ။

ကားအကောင်းစား၊ အဖိုးတန်အိမ်နှင့် ခြံ၊ ခြံမှ ကားဟွန်းနှိမ့်လိုက်
တော့ ခြံတံခါးပွင့်လာခဲ့၏။ ညီသုတတိုက်ရှေ့ရောက်အောင် ကားကို

မောင်းသွင်းလိုက်သည်။ သူ ကားတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ဦးမိုးလွင်အိမ်ထဲသို့ အသံလှမ်းပြုလိုက်စဉ် ခြံတံခါးဖွင့်ပြီး ပြေးလာသည့် လူငယ်တစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

သူနှင့် ရွယ်တူလောက်ပါပဲ။ သို့သော် ဟိုကသူဌေးသားပီပီထွားထွားမြင့်မြင့်၊ ဖြူဖြူစင်စင်နှင့် ချောမောလှပါသည်။ ကိုယ့်လို နေလောင်ခံအသားနှင့် ဓာတ်ကြီးလေးပါးတို့ ထိတွေ့ထားသည့် ပုံမျိုးမဟုတ်။

“ဖေဖေ ... ဖေဖေ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ”

သူ့ဖေဖေကိုတွဲရင်း ထိုလူငယ်စိုးထိတ်ပျာနေစဉ် ဦးမိုးလွင် ညွှန်ကြားချက်တွေပေးလေ၏။

“သား ... ဒေါက်တာမျိုးသန့်ကိုလှမ်းခေါ်လိုက်၊ မင်းအန်တီရော .. ဒီက မောင် ...”

“ညီသုတ ပါခင်ဗျာ”

“အေး ... ညီသုတအတွက် စားစရာသောက်စရာတွေ ပြင်ခိုင်းလာပါ ... မောင်ညီသုတထိုင်ပါဦးကွယ်”

ညီသုတပါရောပြီး ဦးမိုးလွင်၏ ခမ်းနားလှသည့် ဧည့်ခန်းထဲသို့ လိုက်ပါသွားရပါသည်။ အိမ်မှာ ရှိသည့် လူအားလုံး ပျာယာတွေခတ်နေကြပြီး မကြာမီ ဒေါက်တာမျိုးသန့်ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ဒေါက်တာက ... ဦးမိုးလွင်ကို ကုသပေးနေစဉ် ... ညီသုတမှာလည်း သူတို့ ဧည့်ခံသည့် အစားအသောက်များကိုစားရင်း သူတို့ မေးသမျှ အဖြစ်အပျက်တွေကို ဖြေကြားနေရပါလေသည်။

အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ဦးမိုးလွင်ကပြောလိုက်၊ ညီသုတကပြောလို

က်နှင့် အားလုံးဇာတ်ရည်လည်သွားကြ၏။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ လူစုံတက်စုံ။
ဆေးကုသခံယူပြီးသွားသည့် ဦးမိုးလွင်ကပင် ညီသုတနှင့်
သူ့အိမ်သားများကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သေး၏။

“မောင်ညီသုတ ... ဒါက အန်ကယ့်သား တိမ်တမန်တဲ့ ဘွဲ့ရပြီးပြီ၊
အန်ကယ့်အလုပ်မှာ ဝင်ကူတယ်၊ ဒါကတော့ အန်ကယ့်ညီမ ငွေမိုးညိုတဲ့
... ကျန်တာတွေကတော့ အိမ်ရဲ့ ဝိုင်းတော်သားတွေပေါ့၊ ကဲ ... သား ည
ဦးလည်း အတော်နက်နေပြီ ... မောင်ညီသုတအတွက် အိပ်ရာပြင်ပေးလို
က်၊ မနက်ကျမှ စကားတွေပြောမယ်၊ ဖေဖေ ခုညအရမ်းပင်ပန်းနေပြီ”

“ဟာ ... ဦးလေး ... ကျွန်တော်ပြန်မှ ဖြစ်မယ်၊ ညီမလေးကိုစိတ်မချ
ဘူး၊ အဲ ... သူကလည်း ကျွန်တော်ပြန်မလာမချင်း အိပ်ပျော်မှာ မဟုတ်
တော့ဘူး။

“ဪ ... မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မောင်တို့ အိမ်နားမှာ တယ်လီဖုန်းလေး ဘာလေးမရှိဘူးလား၊ ဖုန်း
ဆက်လိုက်ရင် မရဘူးလားကွယ်၊ မောင်ညီသုတကို နေစေချင်သေးလို့
ပါ”

ညီသုတ ခေတ္တစဉ်းစားကြည့်လိုက်သည် ။ ယခု ... ည ၁၁ နာရီ
လောက်ရှိပြီမို့ ဦးမိုးလွင် ... ပြန်မပို့ချင်သလားမသိ၊ အိမ်နားမှာ တော့
တယ်လီဖုန်းရှိပါသည် ။ အဲဒီကနေလှမ်းပြောခိုင်းမှ ပါပဲ။

“ဟုတ်ကဲ့ ... အန်ကယ် ကျွန်တော်ဖုန်းဆက်လိုက်ပါမယ်”

ဦးမိုးလွင်လှမ်းပေးလိုက်သည့် ဟန်းဖုန်းကိုယူပြီး ... ညီသုတအိမ်
နားရှိအိမ်သို့ ဖုန်းဆက်တောင်းပန်ရပါသည် ။

“ကျွန်တော် အိမ်မပြန်ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း ကျွန်တော့်ညီမလေး ယုဇန ကိုသွားပြောပေးပါခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

သူဖုန်းဆက်ပြီးတော့မှ ဦးမိုးလွင်စိတ်ချလက်ချရှိသွားပြီး အိပ်ရာဝင် ဖို့ သားနှင့် သူ့ကိုတွဲပို့စေသည်။ ။ ဦးမိုးလွင်၏ အိပ်ခန်းက အပေါ်ထပ်မှာ ပါပေ။

“ကဲ ... ကိုညီသုတအိပ်ချင်ပြီလား၊ ကျွန်တော့်ဖေဖေကို အခုလိုကူညီ တဲ့ အတွက် အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ ... ကျွန်တော်တို့ စကား စမြည်ပြောရအောင်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ရပါတယ်”

နှစ်ယောက်သားဝရန်တာမှာ ထွက်ထိုင်ကြပြီး တစ်ယောက်နှင့် တစ် ယောက် အကဲခတ်မိကြသည်။ ။

ညီသုတအသွင်က ယောက်ျားပီသပြီး ညိုညိုမောင်းမောင်း ... အရပ် က ၅ ပေ ၈ လက်မလောက်။ လူချောတစ်ဦးပါပေ။

တိမ်တမန်ကတော့ သူဌေးသားပီပီ အသားဖြူဖြူနှင့် နုနုထွားထွား။ အရပ်ကလည်း ၆ ပေနီးပါး။

သူလည်း တည်ကြည်နူးညံ့သည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်။ လူငယ် ပေမယ့် ခေတ်ပေါ်လူငယ်အများ စုလို ပေါ့ပေါ့သွမ်းသွမ်း ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းစတိုင်မဟုတ်။

ဖျတ်လတ်သွက်လက်ပေမယ့် တည်ကြည်ရဲရင့်သည့် အသွင်။

“ကဲ... ကိုညီသုတရဲ့ ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီအကြမ်းပြောဗျာ၊ ပြောချင်တဲ့ အ ပိုင်းပဲပြော၊ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်မမေးဘူး၊ အဟဲ အသည်းကွဲတာတွေ ဘာတွေမပါနဲ့ ပေါ့”

“အသည်းလည်း မကွဲဖူးပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ က လက်တွေ့သမားတွေပါ။ ဘဝကို ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ဘဝမှာ အချစ်အလွမ်းတွေ ရင်ထဲအဝင်မခံနိုင်သေးပါဘူး။”

ရွယ်တူချင်းမို့ စကားပြောရတာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး၊ တိမ်တမန်ရယ်မောလိုက်လျှင် ညီသုတမှာ ပြုံးပြုံးကြီး။

“မဆိုင်ဘူးဗျ ... အချစ်ဆိုတာ ... ရင်ထဲကိုအဝင်မခံလည်း သူဝင်ချင်ရင်ဝင်တာပဲ ကိုညီသုတအချစ်နဲ့ မကြုံဖူးသေးလို့ ပါဗျာ၊ ကြုံဖူးရင်တားဆီးလို့ မရပါဘူး။”

“ထားပါတော့ဗျာ ... မကြုံဖူးသေးလို့ ပဲ”

“ကဲ ... ကဲ ... ကျန်တဲ့ ဘဝအကြောင်းဆက်ပြောလေဗျာ၊ မိဘ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ...”

“ကျွန်တော်ပြောသမျှ ကိုတိမ်တမန်ယုံလိုက်မှာ ပဲလား”

“ဟာ ... ယုံမှာ ပေါ့ ကိုညီသုတရဲ့ ဥပဓိရုပ်က အရမ်းကိုဖြူစင်တည်ကြည်တယ်လေဗျာ”

“ကျေးဇူး ... ကျွန်တော်လည်း အမှန်တွေပြောမှာ ပါ၊ ကျွန်တော့်ဘဝ မှာ မုသားနဲ့ ကျွန်တော်သိပ်ပြီး သဟဇာတမဖြစ်ဘူးဗျ၊ အင်း... ကျွန်တော်တို့ မှာ မောင်နှမ ၃ ယောက်ရှိတယ်၊ အစ်ကိုသုခ၊ ကျွန်တော်ညီသုတ၊ နောက်ညီမလေးက ယုဇနတဲ့ ”

“ဪ ... မိဘတွေရောရှိသေးလား”

တိမ်တမန်မေးခွန်းကြောင့် ညီသုတ မျက်နှာတစ်ခုလုံး မှုန်မိုင်းသွားခဲ့သည် ။ အတန်ကြာမှာ ...

“ဆုံးပါးကုန်ကြပြီ ... ဆင်းရဲတဲ့ ဒဏ်တွေပေါ့ဗျာ ကိုသုတရယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ လည်း မေမေမရှိတော့ဘူး၊ မေမေဆုံးပါးသွားတာ ၅ နှစ်ရှိခဲ့ပါပြီ”

“ဒါပေမဲ့ ကိုတမာန်မှာ ဖခင်ရှိပါသေးတယ်ဗျာ၊ နောက် အဒေါ်လည်း ရှိသေးတယ်”

“ကဲ ... ကိုညီသုတ ... ခင်ဗျာတို့ မောင်နှမတွေ ဘယ်လိုလုပ်ကိုင်စားကြတယ်ဆိုတာ ပြောပါဦး၊ အဆင်ရော ပြေကြရဲ့ လား”

“ပြေပါတယ် ... ဒီလိုပဲ လုပ်ကိုင်စားကြပါတယ်၊ ကျွန်တော်က လောလောဆယ် မဆလာသယ်၊ အုတ်စီတယ်၊ ညီမလေးက လမ်းထိပ်မှာ တင် ဆီးထုပ်ထုပ်တယ်”

“နေတော့ရော ... ကျွန်တော့်ကိုစပ်စုတယ်လို့ တော့ မထင်ပါနဲ့ ဗျာ၊ ဖေဖေက အမိန့်ပေးထားလို့ ပါ”

“မထင်ပါဘူး ကိုတိမ်တမန် အကြောင်းစုံသိချင်လို့ မေးနေတယ်ဆိုတာ ... ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါတယ်၊ နေတော့ တဲသာသာအိမ်လေးမှာ ငှားနေရပါတယ်ဗျာ”

“ကဲဗျာ ... ဖေဖေက ခင်ဗျားကိုကျေးဇူးလည်း တင်၊ ယုံလည်း ယုံကြည်လို့ အိမ်မှာ အလုပ်ပေးစေချင်တယ် ... လောလောဆယ် ... ဒရိုင်ဘာမရှိဘူး လုပ်မလား၊ စားစရာ နေစရာ ပေးမယ်”

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ခွဲထွက်လို့ မဖြစ်ဘူးဗျာ၊ ညီမလေးတစ်ယောက်တည်း စိတ်မချဘူး”

“အစ်ကို သုခဆိုတော့ရော”

“သူက အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ၊ သူဌေးသမီးနဲ့ ရသွားတာ”

“ဟင် ... ဒါတောင် ကိုယ့်ညီနဲ့ ညီမကို မကြည့်ရှုဘူးလား”

“သူလည်း သူ့အကြောင်းနဲ့ သူပေါ့ဗျာ၊ လောလောဆယ် မောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲရှိပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံးလာနေပေါ့ ... ကျွန်တော်တို့ အိမ်က အကျယ်ကြီးပါ”

“ကျွန်တော်တို့ အလုပ်သမားတန်းလျားမှာ နေပါ့မယ်၊ အိမ်ပေါ်မှာ မနေပါရစေနဲ့ ”

“ဖေဖေနဲ့ ပြောကြည့်တာပေါ့ဗျာ၊ ကဲ ... ကဲ အိပ်ကြစို့၊ မနက်ကျမှ ကိုသုတတို့ ပြောင်းလာကြဖို့ ပြင်ဆင်ပေါ့”

နှစ်ယောက်သား စကားသိမ်းကြပြီး ညီသုတ ဧည့်သည် များ အတွက်ထားသည့် အခန်းမှာ ညအိပ်လိုက်ရပါသည်။ ။

* * * * *

မနက် ၈ နာရီခန့်တွင် ညီသုတ ... အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာတော့ ယူဇနကို ဆီးထုပ်ထုပ်သည့် အိမ်မှာ သွားခေါ်လိုက်သည်။ ။

“ဟော ... အစ်ကို၊ ညက ညီမလေးစိတ်ပူလိုက်ရတာ”

“ဟင် ... ငါဖုန်းလှမ်းဆက်တာ လာမပြောဘူးလား”

“မပြောပါဘူး၊ သူတို့ ကသူဌေးတွေပဲ ဘယ်လာပြောလိုက်မလဲ၊ ယူဇနတို့လို ဆင်းရဲသားတွေကိုဘယ်သိမလဲ”

“ကဲ ... လာ ... လာ ငါတို့ မောင်နှမ အိမ်ပြောင်းကြမယ်၊ ငါအလုပ် တစ်ခုရလာခဲ့ပြီ၊ အဲဒီမှာ နေရမယ်”

“ဟင် ... ဘယ်မှာ လဲ ... ဘာအလုပ်လဲ”

“လာပါ လမ်းကျမှ ပြောမယ်”

ယုဇနကိုခေါ်လာခဲ့ပြီး လမ်းမှာ ညကအဖြစ်အပျက်ကို ရှင်းပြရသည်

။

“ဪ ... အစ်ကိုသူများကိုကူညီလိုက်လို့ အခုလိုအဆင်ပြေသွားတာပေါ့နော်”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ အခုလိုမလုံမခြုံနေရ၊ စားရတဲ့ ဘဝကနေလွတ်ပြီပေါ့ဟာ၊ အလုပ်သမားတန်းလျားမှာ နေရမှာ ဆိုပေမယ့် ခြံထဲမှာ သစ်သားတန်းလျားက ငါတို့ ဒီထက် အဆတစ်ရာလုံခြုံပါတယ်၊ အဲ ... ဦးမိုးလွင်မှာ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ တိမ်တမန်တဲ့ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါ့လေ သူတို့ နဲ့ မပတ်သက်မိအောင်နေနော်၊ ပရောမရည်မနေနဲ့ ၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်တန်ဖိုးကိုယ်ရှိကြတယ် ကိုယ့်တန်ဖိုးကိုမလျှော့ချနဲ့ ”

“အစ်ကိုပြောတာနဲ့ စိတ်တောင်ညစ်သွားပြီ၊ အဲဒီလူက လူရှုပ်ကြီးလား”

“မရှုပ်ပါဘူး ... သူလည်း သူ့အလုပ်နဲ့ သူပါ၊ ငါကစိုးရိမ်လို့ ကြိုပြော၊ ကြိုသတိပေးထားတာ၊ ကင်းအောင်နေတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ကင်းအောင်နေပါ့မယ်၊ ဒါထက် ယုဇန ကျောင်းဆက်မတက်ရတော့ဘူးလားဟင်၊ အလုပ်တွေဘာတွေရောမလုပ်ရတော့ဘူးလား”

“ယုဇနမှာ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသားမို့ ကောလိပ်ဆက်တက်ချင်တာအမှန်။ ညီသုတ ကိုယ့်ညီမ ငယ်ငယ်ချောချောလေးကို သနားကရုဏာသက်စွာကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချမိသည် ။

“နေပါဦး ... ညီမလေးရယ်၊ ကြည့်သေးတာပေါ့၊ ကဲ လာ... လာ တို့ ပစ္စည်းတွေသိမ်းရအောင်”

အတူစုငှားနေကြသည့် ရွာမှ လူတွေကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ... မောင်နှမနှစ်ယောက် စမ်းချောင်းဦးမိုးလွင်တို့ ၏ အိမ်ဂေဟာသို့ ပြောင်းခဲ့ကြရသည်။

သူမတို့ ရောက်ရှိချိန်တွင် ဦးမိုးလွင်နှင့် တိမ်တမန်တို့ အိမ်မှာ မရှိကြ။
။ ဒေါ်ငွေမိုးညိုနှင့် အလုပ်သမားများ သာရှိလေသည်။

တက္ကစီပေါ်မှ ... ညီသုတနှင့် ယုဇနတို့ ပစ္စည်းများ ချလိုက်လျှင် အလုပ်သမားကောင်မလေးနှစ်ယောက်နှင့် မာလီတို့ ပြေးလာကြပြီး တန်းလျားသို့သယ်သွားကြ၏။

။ နွေးထွေးသားပဲ။ ကြိုဆိုပုံလေးက ...

ယုဇနကတော့ ခမ်းနားလှပသည့် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးနှင့် အဆင့်မီမြက်ခင်းတွေ၊ ပန်းပင်တွေပါရှိသည့် ခြံကို ရင်သပ်ရှုမော စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ကြည့်မိသည်။ ။ နောက် ချက်ချင်းပင် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ဘရိတ်အုပ်လိုက်၏။

ငါက လှလို့ ကြည့်တာ တော်ကြာလိုချင်မက်မောလို့ ကြည့်တယ်ဖြစ်မယ်၊ တော်ပြီ ... နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းချင်းကြည့်မယ်။

အလုပ်သမားတွေခေါ်သွားသည့် တန်းလျားသို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် လိုက်သွားကြပြီး ... အခြေအနေကိုကြည့်လိုက်သည်။ ။ တန်းလျားက ကားဂိုဒေါင်နှင့် တွဲဆောက်ထားခြင်းပါပေ။

ကားတွေကိုအောက်မှာ ထားပြီး သူတို့ ကအပေါ်မှာ နေရသည်။ ။ ကားတွေကလည်း ဘယ်နှစီးတောင်ထားတာလဲ၊ တန်းလျားကတော့ နှ

စံခန်း၊ မာလီနှင့် ဒရိုင်ဘာပဲနေရသည့် ထင်ပါသည်။ ကျန်အိမ်ဖော်များ ကတော့ အိမ်အောက်ထပ်မှာ ပင် နေရပုံပေါ်၏။

ကိုယ့်ပစ္စည်းလေးများကို ... ကိုယ့်အခန်းထဲနေရာချထားနေစဉ် အိမ် ဘက်မှ ကောင်မလေးတစ်ယောက် လာခေါ်လေသည်။

“မမကြီးက ဒီဘက်ကူးခဲ့ပါတဲ့ ... မနက်စာထမင်း ဟိုဘက်မှာ စားရ ပါမယ်”

ညီသုတနှင့် ယုဇနတို့ အိမ်ကြီးဘက်သို့ အနောက်ဘက်မီးဖိုမှ ဝင်လို က်ကြရသည်။ မမကြီးဆိုသည့် ဒေါ်ငွေမိုးညိုကို ထမင်းစားပွဲမှာ ထိုင်လျ က်သားတွေ့လိုက်ရသည်။

အသက်လေးဆယ်ခန့် လှပစိုပြည်နုနယ်သောဒေါ်ငွေမိုးညိုကို ... ယု ဇနလှပစွာတွေ့လိုက်ရသည်။ မြို့သူ သူဌေးမကြီးမို့ နုနယ်လှပလိုက် တာအလွန်။ အသာဖြူပြီး အိမ်နေရင်းပင် မိတ်ကပ်၊ နှုတ်ခမ်းနီနှင့် ကို ယ်လုံးကတော့ အနည်းငယ်ဝနေပေပြီ။ ဗိုက်အိုးပင်ထွက်ချင်ချင်။

ဒေါ်မိုးညိုကလည်း ယုဇနနှင့် ညီသုတကိုအကဲခတ်နေ၏။ ညီသုတ ကတော့ ညကတည်းကမြင်ပြီးသား။ အသားညိုညို ထောင်ထောင်မော င်းမောင်းနှင့် ယောက်ျားပီသသောရုပ်ရည်။

ယုဇနမှာ သူ့အစ်ကိုနှင့် မျက်ခုံးမျက်လုံးတွေဆင်သော်လည်း ဘယ် လိုက ဘယ်လိုဘာတွေချောလှနေမှန်း

ပင်မသိ။

ဝင်းဝါစိုပြည်သောအသားက သူတို့လိုနုဥမနေပေမယ့် မျက်နှာကျအ ထူးလှပပြီး မျက်ဝန်းလေးများ ရွန်းလက်တောက်ပကာ နှာတံလေး နှုတ်ခမ်းလေးများ သဘာဝအတိုင်းလှပနေပုံကပင် အမှတ်ပြည့်ပေးချင်စ

ဖွယ်။

ကိုယ်လုံးကလည်း မြို့သူလေးတွေလို ... ပေါ်အောင်လှပစွာဝတ်စား ထုပ်ပိုးပြမထားပေမယ့် ... အဝတ်ပွပွလေးများ ၏ အောက်မှာ ပင် ရိုးတိုးရိပ်တိပ်ထင်နေပုံက အပြင်းစားအလှ။

မြင့်မြင့်သွယ်သွယ် ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးနှင့် စိုပြည်ရွန်းလက်သည့် ကောင်မလေးပါပဲ။ ဘုရားရေ ... ငါ့အစ်ကိုကလည်း မုဆိုးဖို၊ ငါ့တူကလည်း လူပျိုလေး။ သူတို့ တွေနဲ့ ငြိကုန်လေမလား။ ငါ ကျပ်ကျပ်သတိထားရမယ်၊ ဒီကောင်မလေးရဲ့ အလှတွေကို မပေါ်အောင်ဖုံးအုပ်ထားရမယ်။

ဒေါ်ငွေမိုးညို ... တစ်ထိုင်တည်းဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးလျှင် ညီသုတနှင့် ယုဇနတို့ ကို ဆုံးမဩဝါဒတွေနှင့် ညွှန်ကြားပြသနေပေ၏။

“ကဲ ... ညီသုတနဲ့ ယုဇန၊ ဒီအိမ်မှာ ဝိုင်းတော်သားတွေ ဖြစ်သွားပြီ ဆိုတော့ ဒီအိမ်ရဲ့ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေကို ပြောပြရမယ်၊ မမက ... ဒီအိမ်မှာ အုပ်ချုပ်သူဆိုတော့ ... မမစကားကို နားထောင်ကြရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... မမကြီး”

“ညီသုတက ကိုကိုရဲ့ ဒရိုင်ဘာဆိုပေမယ့် ... လိုအပ်ရင် မမရဲ့ ကား ကိုလည်း မောင်းပေးရမယ်၊ ဒီအိမ်မှာ ကား ၃ စီးရှိတယ်၊ ကိုကိုမိုးလွင် ကတစ်စီး၊ တိမ်တမန်ကတစ်စီး၊ မမကတစ်စီးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မမတို့ ခိုင်းတာ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ပါ့မယ်”

အန်တီအရွယ်ပေမယ့် သူကမမဆိုတော့လည်း ညီသုတ မလိုက်ရပါ သည် ။ ယုဇနကတော့ ... မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ငေးကြည့်တုန်း။

“ဟိုကောင်မလေးကရော ဘာလုပ်မှာ လဲ”

“ရှင် ...”

ယုဇန ... ဒေါ်ငွေမိုးညို၏ အမေးကို မဖြေတတ်၊
အစ်ကိုညီသုတပဲဖြေလိမ့်မည်။

“ဪ ... ညီမလေးက ဒီနှစ်မှ ဆယ်တန်းအောင်ပါတယ်၊ အခြေအ
နေပေးရင်တော့ ကျောင်းဆက်တက်ပါ့မယ်၊ မပေးတော့လည်း အဝေး
သင်တက်ပြီး အလုပ်တစ်ခုခုရှာပေးလိုက်ပါ့မယ်ခင်ဗျာ”

“အို ... အလုပ်ပဲ၊ ရှာမနေနဲ့ တော့၊ အိမ်မှာ ကူလုပ် တစ်လ ၃
သောင်းလောက်တော့ရမှာ ပေါ့။ အပြင်မှာ လုပ်တော့ရော ... ဘတ်(စ်)
ကားခ နှုတ်ရင် ၃ သောင်းကျန်မလား”

“ဒါပေမဲ့ ...”

ညီသုတအပြောရကျပ်နေပါသည် ။ သူက လောလောဆယ် ဒရိုင်ဘာ
လုပ်နိုင်ပေမယ့် ... ညီမလေးကိုတော့ သူများ အိမ်မှာ အလုပ်မလုပ်စေချင်
ပါ။ ဘာပဲပြောပြော အိမ်ဖော်လုပ်ရမှာ မဟုတ်လား၊ ညီမလေးကို ... နိမ့်
ကျသည့် အလုပ်တွေမလုပ်စေချင်ပါ။ သို့သော် ဒေါ်ငွေမိုးညိုနားလည်
အောင် ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

သူတို့ မောင်နှမအကျပ်ရိုက်နေကြစဉ် အိမ်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီးဝင်
လာသံကြားလိုက်ရပြီး ... ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ ဦးမိုးလွင်နှင့် တိမ်တ
မန်တို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည် ။

“ကိုညီတို့ ရောက်မှ ရောက်ပါ့မလားလို့ ပြန်ကြည့်တာ၊ ပြီးတော့ ဖေ
ဖေကလည်း ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်နေတော့ ဆေးခန်းဝင်ပြခဲ့ရသေးတ
ယ်၊ ဪ ... ဒါလား ကိုညီ ညီမလေးဆိုတာ”

တိမ်တမန်စကားကို ... ဒေါ်ငွေမိုးညိုက ဝင်ဖြေသည် ။ ဦးမိုးလွင်နှင့်

တိမ်တမန်တို့ ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လျှင် အိမ်ဖော်မလေးများက ထမင်းပွဲပြင်ပေးကြသည်။ ။

“ဟုတ်တယ် ... ခုပဲ၊ အန်တီစီစဉ်နေတာ၊ ညီသူတက ဒရိုင်ဘာလုပ်၊ သူ့ညီမအိမ်မှာ ကူပေါ့၊ အိမ်မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ထွက်သွားလို့ ကျန်တဲ့ နှစ်ယောက်နဲ့ အလုပ်မလည်ဘူးလေ”

“ဟာ ... အန်တီကလည်း သူတို့ သဘောထားလည်း မေးပါဦး”

“သူတို့ သဘောထားက ခပ်မြင့်မြင့်ပဲလေ၊ အဲဒီကောင်မလေးက ဆယ်တန်းကို ဒီနှစ်အောင်တယ်တဲ့ ၊ ကျောင်းဆက်ထားချင်သတဲ့ လေ၊ ကောလိပ်ကျောင်းသူတစ်ယောက်ရဲ့ စရိတ်ကို ဘယ်လိုထင်နေသလဲမသိဘူး၊ အဝေးသင်လောက်ပဲတက်ပေါ့၊ အပြင်အလုပ်ရှာမနေနဲ့ တော့ ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်တာ စတိုးဆိုင်မှာ အရောင်းစာရေးလုပ်တာက ဘတ်(စ်)ကားခနဲ့ အဆင်မပြေပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ...”

ယုဇနရှေ့ဆက်မပြောရဲဘဲ ... ထစ်နေလျှင် တိမ်တမန်နှင့် ဦးမိုးလွင်တို့ သဘောပေါက်ပါသည်။ ။ ဒီလိုပုံစံ ဒီလိုပညာတတ်ပုံမျိုးနှင့် ဘယ်သူက အိမ်ဖော်လုပ်ချင်မှာ တဲ့ လဲ။ ဒေါ်ငွေမိုးညိုကတော့ စွတ်တင်တုန်း။

“နီငံခြားမှာ ဆို ဘွဲ့ရပညာတတ်တွေလည်း အိမ်ဖော်ဝင်လုပ်တာပဲ၊ အလကားမနေကြပါဘူး၊ အန်တီက သူတို့ မောင်နှမအဆင်ပြေအောင်လို့ ပါ အလုပ်ရှာမယ့်အတူတူ အိမ်မှာ ပဲ အိုးမကွာအိမ်မကွာ လုပ်လိုက်တော့မကောင်းဘူးလား၊ သဘောပါလေ ... လုပ်ချင်တဲ့ နေရမှာ လုပ်ကြပေါ့၊ အဲ ... ထမင်းကျွေးတာကတော့ အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ သူမှ ကျွေးမှာ နော်၊ အပြင်မှာ လုပ်ရင်တော့ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်ချက်စား”

“ဟာ... အန်တီကလည်း ရောက်ရောက်ချင်း ကိုညီတို့ ကိုဆောက်နဲ့ ထွင်းနေပြန်ပါပြီ။ စိတ်ရှုပ်ထွေးအောင်မလုပ်ပါနဲ့။ စိတ်ချမ်းသာသလိုနေပါစေဗျာ။ ကဲ ကဲ ... ဘာမှ စိတ်မဆင်းရဲနဲ့ အစ်ကိုလုပ်စာညီမက ထိုင်စားလည်း ရတာပဲ။ ထမင်းတစ်လုပ်ပဲဗျာ နှစ်ယောက်လုံးအိမ်မှာ စားကြပါ။”

တိမ်တမန်ဝင်ရောက်ဖြန်ဖြေသလို ဦးမိုးလွင်ကလည်း ညီမဖြစ်သူကို လှမ်းဖျောင်းဖျလိုက်၏။

“ညီသုတဟာ ... ကိုကိုကျေးဇူးရှင်နော်၊ ဒရိုင်ဘာရိုးရိုး မဟုတ်ဘူး ၊ သူ့ညီကို သူတယုတယထားပါစေ”

“ညိုကစေတနာနဲ့ ပြောတာပါ။ မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံး အလုပ်ရှိတော့ ... ငွေပေါပေါသုံးရအောင်ပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဒါပေမဲ့ လူဆိုတာကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ ကိုယ်ပဲလေ။ သူ့ညီမ နနုငယ်ငယ်လေးကို ဘယ်အစ်ကိုက အိမ်ဖော်လုပ်စေချင်မလဲကွာ”

ဒေါ်ငွေမိုးညို ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ပေမယ့် ရုပ်ကတော့အစာမကြေ ၊ သည် တော့လည်း ယုဇနအသံတီးတိုးနှင့် ဝင်ရောက်ပြောပြခဲ့ပါသည်။ ။

“ကျွန်မက ဒီအိမ်အလုပ်တွေကို အားရင်အားသလို ဝိုင်းကူပေးမှာ ပါ ၊ အိမ်ဖော်အစစ်ကြီးသာမလုပ်ချင်တာပါ”

ယုဇနစကားကြောင့် ဦးမိုးလွင်ရယ်ရယ်မောမောနှင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ။

“ဪ ... ပါမစ်နစ်အိမ်ဖော်မလုပ်ချင်ဘူးပေါ့၊ အပျော်တမ်းပဲ ဘော်လံတီယာလုပ်မယ်ပေါ့ဟုတ်လား”

စကားဝိုင်းက ရယ်ရယ်မောမောနှင့် အဆုံးသတ်သွားသဖြင့် တော်ပါ

သေးသည်။ ။

အိမ်ကြီးရှင်တွေ ထမင်းစားခန်းရှိစားပွဲမှာ စားသောက်ကြပြီး ... သူမတို့ အဖွဲ့တော်သားတွေကတော့ နောက်ဘက်စားပွဲဝိုင်းလေးမှာ စားသောက်ကြရသည်။ ။

မာလီဦးလေးကြီး ဦးဘသွင်၊ အိမ်ဖော်မလေး မဝင်းသူနှင့် အမြင့်၊ နောက် ... ညီသုတနှင့် ယုဇနအားလုံး ၅ ယောက်။

ဟင်းကတော့ ကြက်သားနှင့် ပဲချက်ပြီး ငါးပိကြော်နှင့် မဆိုးပါဘူး၊ သူမတို့ အတွက်တော့ ဟင်းကောင်းပေါ့”

စားသောက်ပြီးချိန်တွင် ဒေါ်ငွေမိုးညိုဝင် လာပြီး ညွှန်ကြားချက်ပေးလေ၏။

“အိမ်မှာ ဒီနေ့အလုပ်ရှုပ်မယ်၊ ငါ့ဧည့်သည် တွေလာမယ် ယုဇန မီးဖိုထဲမှာ အမြင့်ကိုကူလိုက် ... မဝင်းက ငါနဲ့ အတူ အိမ်ရှင်း”

“ဟုတ် ...”

သူဆန်စားရပြီးမို့ ... ယုဇနရဲရပေတော့မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပါမစ်နစ်အိမ်ဖော်ကြီးမဟုတ်ရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ညီသုတလည်း လောလောလတ်လတ်အလုပ်ရသွားပါတော့သည်။ ။

“ညီသုတ ညနေ ၃ နာရီမှာ ဧည့်သည် တွေကိုသွားကြိုရမယ်၊ အသင့်ပြင်ထားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

“အန်တီဆိုတာ တိမ်တမန်တစ်ယောက်တည်းအတွက်၊ မင်းတို့ ခေါ်ရမှာ မမပဲလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... မမ”

ဒေါ်ငွေမိုးညို အပြင်ပြန်ထွက်သွားတော့ ... ယုဇနမီးဖိုထဲမှာ ဆက်
လက်ကူညီနေရပြီး ညီသုတသက်ပြင်းချကာ ညီမကိုထားခဲ့ရလေသည်။ ။

ကျွန်ဝယ်ရာ အစစ်ပါတာပါလား။ ညီမလေးယုဇနအတွက် တစ်မျိုး
စီစဉ်ပေးဖို့ ညီသုတဆုံးဖြတ်ရသည်။ ။

★